

Sygn. akt IX W 2213/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie: Przewodniczący: SSR Joanna Sienicka

Protokolant: Katarzyna Szklarczyk

w obecności oskarżyciela publ. P. S.

po rozpoznaniu w dniu 10 VIII, 28 IX, 19X, 14 XI 2017 r. sprawy

G. J. (1)

s. J. i J. z domu W.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że: w dniu 19 lipca 2016 roku ok. godz. 20:40 na drodze(...) 64 km, 7 hm podczas włączania się do ruchu pojazdem T. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego doprowadził do zderzenia z kierującym pojazdem A. o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 17 ust. 2 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o Ruchu Drogowym

ORZEKA:

I. **obwinionego G. J. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 17 ust. 2 ustawy prawo o ruchu drogowym skazuje go, wymierzając na podstawie art. 86 § 1 kw **karę 500 (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie **100 (sto) złotych**, opłatą w kwocie **50 (pięćdziesiąt) złotych**.

Sygn akt IX W 2213/17

UZASADNIENIE

G. J. (1) został obwiniony o to, że w dniu 19 lipca 2016 r. ok. godz. 20:40 na drodze(...), 64 km, 7 hm podczas włączania się do ruchu pojazdem T. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego doprowadził do zderzenia z kierującym pojazdem A. o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj o wykroczenie z art. 86§1kw .

Obwiniony G. J. (1) w dniu 19 lipca 2016 r. około godziny 20.40 poruszał się pojazdem marki T. o nr rej. (...). Jechał sam, drogą gruntową łączącą ogródki działkowe z drogą krajową nr (...). Zamierzał włączyć się do ruchu, wjechać na drogę krajową (...), wykonać manewr skrętu w lewo.

W tym czasie pokrzywdzony S. D. (1) poruszał się pojazdem marki A. o nr rej. (...) . Jechał sam, drogą krajową nr (...) od strony D. w kierunku O.. Przed samochodem pokrzywdzonego poruszał się pojazdem marki V. (...) B. S. (1). W jego samochodzie miejsce pasażera z przodu pojazdu zajmował D. L. (1), z tyłu siedział K. K. (1).

S. D. zbliżając się do wierzchołka wzniesienia , na zakręcie oznaczonym znakami ostrzegawczymi, w miejscu gdzie obowiązuje linia pojedyncza ciągła P-3, rozpoczął manewr wyprzedzania pojazdu V. (...), którym kierował B. S. (1). Samochód A. poruszał się z prędkością około 96km/h. Manewr wyprzedzania pokrzywdzony zakończył przed dojazdem do skrzyżowania drogi krajowej nr (...) z drogą do miejscowości T. i drogi gruntowej prowadzącej do ogródków działkowych , w miejscu obowiązywania linii podwójnej ciągłej. Po zakończeniu w/w manewru S. D. powrócił na prawy pas ruchu. Podjeżdżając pod wzniesienie pokrzywdzony zauważył wyjeżdżający na drogę nr (...) z prawej strony, z drogi gruntowej, pojazd kierowany przez obwinionego G. J.. Samochód ten włączał się do ruchu. Obwiniony skręcił w lewo , wjechał na pas ruchu, którym poruszał się pokrzywdzony i jadący za nim V. (...). S. D. celem uniknięcia zderzenia wykonał manewr obronny- zaczął hamować i gwałtownie zmienił kierunek jazdy zjeżdżając w lewo, na pas ruchu przeznaczony dla przeciwnego kierunku jazdy . Obwiniony kontynuował manewr włączania się do ruchu i skrętu w lewo , wjechał na lewy pas ruchu , doszło do zderzenia jego pojazdu z samochodem A.. S. D. uderzył przodem swojego pojazdu, jego prawą stroną i bokiem prawym, w lewy bok pojazdu obwinionego. W wyniku zderzenia oba pojazdy przemieściły się. T. obrócona została wzdłuż własnej osi i zatrzymała się na pasie prawym, natomiast pojazd A. zjechał na drogę prowadzącą do miejscowości T.. Do miejsca zdarzenia dojechał kierujący V. (...) i wraz z pasażerami udzielił G. J. i S. D. pierwszej pomocy oraz powiadomili służby ratunkowe.

Do zderzenia pojazdów doszło na drodze krajowej nr (...) na 64 km 7 hm , na skrzyżowaniu z drogą do miejscowości T. (droga z lewej strony patrząc od strony D.) oraz drogą gruntową prowadzącą do ogródków działkowych (droga z prawej strony) . Droga nr (...) jest jednojezdniowa, dwukierunkowa. W odległości 178 metrów od w/w skrzyżowania znajduje się znak A-6c ostrzegający o zbliżaniu się do skrzyżowania z drogą podporządkowaną wraz ze znakiem B-33 – ograniczenie prędkości do 70 km/h. Pasy ruchu przed skrzyżowaniem rozdzielone są linią podwójną ciągłą. Linia podwójna ciągła znajduje się na długości 75 m przed miejscem zdarzenia. Wcześniej, na odległości 158 m metrów, pasy jezdni rozdzielone są linią pojedynczą ciągłą. Droga , dla jadących od strony D., posiada wyraźne wzniesienie i łuk w prawo. Dla wyjeżdżających na drogę nr (...) od strony ogródków działkowych, możliwość postrzegania pojazdów nadjeżdżających od strony D. wynosiła 72 metry. Warunki drogowe w dniu zdarzenia były dobre bez utrudnień widoczności.

Na miejsce zdarzenia przybył patrol policji , wezwana została straż pożarna i karetka pogotowia. Obwiniony zabrany został przez zespół ratownictwa medycznego do szpitala celem przeprowadzenia badań. Pokrzywdzony nie zgłaszał dolegliwości. Jako pierwszy na miejsce przyjechał patrol z KP D. w składzie (...). Następnie wezwany został patrol z O. Wypadkowego (...) K. O.- M. S. (1), P. R. (1). Funkcjonariusze policji dokonali oględzin pojazdów, sporządzili szkic miejsca zdarzenia z zaznaczeniem śladów pozostawionych przez pojazdy, wykonali zdjęcia, rozmawiali z B. S. i K. K.. Pokrzywdzony podany został badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu . Wynik badania wynosił 0,00mg/l . W wyniku zdarzenia oba pojazdy zostały uszkodzone w znacznym zakresie- jak na k 6-9 akt IXW 928/17.

Do szpitala (...) w O., gdzie przewieziony został obwiniony, około godziny 23.00 udał się patrol policji w składzie (...) z (...) K. O. . Obwiniony został przebadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik badania 0,00mg/l. Funkcjonariusze, na polecenie obsługujących zdarzenie drogowe R. R. i M. S., zatrzymali G. J. prawo jazdy. Dokument przekazy został do Sądu z wnioskiem o jego zatrzymanie. Sąd nie zatrzymał obwinionemu uprawnień do kierowania pojazdami na czas trwania postępowania wyjaśniającego.

Wobec S. D. (1) prowadzone było przez tutejszym Sądem postępowanie o wykroczenie z art. 92§1 kw w związku z § 86 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002 r. w spr. znaków i sygnałów drogowych i art. 86§1 kw w związku z art. 24 ust.1 pkt.1 i art.24 ust. 7 pkt ust. 7 pkt. 1,2 i 3 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o Ruchu Drogowym- sygn. akt IXW 928/17. Zarzucono mu , iż w dniu 19 lipca 2016 r. około godziny 20:40 na drodze K-51 64 km 7 hm kierując samochodem marki A. (...) przed manewrem wyprzedzania pojazdu marki V. (...) nie upewnił się, czy ma odpowiednia widoczność i dostateczne miejsce

do wyprzedzania tego pojazdu, podjął manewr jego wyprzedzania w miejscu niedozwolonym i oznakowanym linią podwójnie ciągłą P-4, przy dojeżdżaniu do wierzchołka wzniesienia, na zakręcie oznaczonym znakami ostrzegawczymi oraz w rejonie skrzyżowania, przez co doprowadził do zderzenia z pojazdem T. (...) o nr rej. (...) i spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wyrokiem z dnia 29 maja 2017r S. D. (1) został uznany za winnego tego, że w dniu 19 lipca 2016 r. około godziny 20:40 na drodze (...) 64 km 7 hm kierując samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania pojazdu marki V. (...) przy dojeżdżaniu do wierzchołka wzniesienia, na zakręcie oznaczonym znakami ostrzegawczymi, nie stosując się do linii pojedynczej ciągłej P-3 a kończąc manewr do linii podwójnej ciągłej P-4 i za to na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z § 86 ust. 4 i 5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych i art. 97 kw w zw. z art. 24 ust. 7 pkt. 1 i 2 został ukarany grzywną w wymiarze 300 złotych. S. D. został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 86 § 1 kw. Wyrok ten jest prawomocny.

(dowód: notatka urzędowa k. 3, k. 34, k. 36, k. 37, karta zdarzenia drogowego k. 4, opinia techniczna biegłego E. R. k. 5-26, szkic miejsca zdarzenia k. 35, zeznania S. D., zeznania B. S., zeznania K. K. - płyta (...) z nagraniem protokołu rozprawy k. 74, zeznania D. L., zeznania P. R., zeznania J. L., opinia ustna biegłego E. R. – płyta (...) z nagraniem rozprawy k. 88, zeznania M. S. – płyta (...) z nagraniem rozprawy k. 103, akta sprawy o sygn. IX W 928/17)

Obwiniony G. J. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Wyjaśnił że przed włączeniem się do ruchu upewnił się czy ma możliwość wykonania tego manewru. Podkreślił, że dwukrotnie sprawdzał czy droga jest wolna i czy może wjechać na drogę z pierwszeństwem przejazdu, kilka sekund stał przed wjazdem na (...). Wyjaśnił, iż nie widział zbliżającego się pojazdu A.. W toku postępowania wyjaśniającego wskazał, iż nie widział także samochodu V. (...). Natomiast w toku rozprawy wyjaśnił, iż zauważył pojazd V. (...), gdy już włączał się do ruchu. Pojazd ten znajdował się według niego w odległości około 100 metrów i gdy zauważył go, to przyspieszył. Wskazał, iż widoczność w jego ocenie wynosiła 200-250 metrów. Podkreślił, że do zderzenia z pojazdem A. doszło na lewym pasie ruchu, na którym ten pojazd się znajdował. W jego ocenie odpowiedzialnym za zdarzenie jest kierujący pojazdem A., który wyprzedzał w miejscu niedozwolonym i poruszał się ze zbyt dużą prędkością.

Sąd nie podzielił wyjaśnień obwinionego uznając, iż stanowią wyraz przyjętej linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie, są nielogiczne, niespójne i sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym ze śladami z miejsca zdarzenia, opinią biegłego, zeznaniami pokrzywdzonego i świadków-pasażerów pojazdu V.. Obwiniony początkowo wyjaśnił że nie widział pojazdów zbliżających się do skrzyżowania z jego lewej strony, a następnie oświadczył, iż widział jedynie pojazd V. (...), a zauważył go, gdy był w trakcie wykonywania manewru włączania się do ruchu. Nie widział natomiast samochodu A.. Biegły ocenił, iż widoczność z miejsca z którego wyjeżdżał obwiniony na lewą stronę drogi, wynosiła około 72m. Mając na uwadze treść opinii biegłego i zeznania K. K., D. L. i pokrzywdzonego, twierdzenia obwinionego dotyczące momentu zauważenia pojazdów nadjeżdżających od strony D. jednoznacznie świadczą o nienależytym obserwowaniu drogi i nieupewnieniu się czy miał on możliwość bezpiecznego włączenia się do ruchu. Nie sposób również uznać za wiarygodne twierdzeń obwinionego, iż pojazd A. przed zdarzeniem poruszał się lewym pasem ruchu. Na miejscu zdarzenia ujawniono ślady blokowania koła (ślad nr 5, k 4 akt IXW 928/17) wskazujące na podjęcie przez kierującego pojazdem A. (...) D. manewrów obronnych w chwili, gdy jego pojazd znajdował się na prawym pasie ruchu. Ślad ten zaczyna się na prawym pasie ruchu przy osi jezdni i przebiega w kierunku pasa lewego. K. K. i D. L. zeznali, A. zakończyło już wyprzedzanie ich pojazdu i znajdowało się przed V. , ocenili odległość dzielącą te pojazdy na około 50-150m. Także biegły z zakresu ruchu drogowego w swojej opinii wskazał, iż kierujący pojazdem A. zakończył już manewr wyprzedzania, gdy obwiniony zaczął włączać się do ruchu.

Sąd zasadniczo podzielił zeznania S. D. co do okoliczności i przyczyn przedmiotowego zdarzenia jako znajdujące potwierdzenie w opinii biegłego, śladach z miejsca zdarzenia, zeznaniach K. K. i D. L.. Świadek zeznał, że wykonywał manewr wyprzedzania samochodu V.. Przyznał, iż przekroczył dozwoloną prędkość podczas wykonywania tego manewru. Podkreślił, że zauważył pojazd obwinionego, gdy znajdował się już na prawym pasie ruchu, po zakończeniu manewru wyprzedzania i jechał przed V. (...). Pojazd obwinionego wjechał na jego pas ruchu i, mimo użycia klaksonu, kontynuował jazdę, ponadto nie sygnalizował kierunkowskazem manewru skrętu w lewo. S. D. zaznaczył, iż widząc

pojazd obwinionego wjeżdżający na jego pas ruchu wykonał manewry obronne aby uniknąć zdarzenia – gwałtownie odbił w lewo zjeżdżając na lewy pas ruchu i hamował.

Podkreślenia wymaga, iż kwestia oceny manewrów wykonanych przez S. D. i jego odpowiedzialności i przyczynienia się do zaistnienia przedmiotowego zderzenia stanowiły przedmiot rozpoznania przez Sąd w sprawie IXW 928/17. W/w został uniewinniony od czynu z art. 86§1kw. Orzeczenie to jest prawomocne.

W ocenie Sądu na podzielenie zasługują zeznania funkcjonariuszy Policji obecnych na miejscu zdarzenia. Dotyczą one czynności wykonywanych przez funkcjonariuszy . R. R. (2) zeznał, że podczas obsługi zdarzenia, po zapoznaniu się z uszkodzeniami pojazdów i śladami na jezdni, ocenił, iż odpowiedzialność za zdarzenie ponosił kierujący pojazdem T., który nie ustąpił pierwszeństwa włączając się do ruchu. Dlatego też podjął decyzję o zatrzymaniu obwinionemu uprawnień do kierowania pojazdami i skierował do szpitala patrol, który rozmawiał z obwinionym i zatrzymał mu uprawnienia. Okoliczność powyższą potwierdzają notatki k 1 i 10 akt IXW 928/17. M. S., który sporządzał szkic miejsca zdarzenia zeznał, że rozmawiał na miejscu z kierującym pojazdem A., który twierdził, iż przed zdarzeniem chciał ominąć pojazd włączający się do ruchu i zjechał na lewy pas. Jak podkreślił M. S. twierdzenia kierującego A. znajdowały potwierdzenie w śladach na jezdni i plamie oleju ujawnionych na miejscu zdarzenia. Kierujący A. oświadczył, że przed zdarzeniem wykonywał manewr wyprzedzania innego pojazdu, jednak manewr ten zakończył i znajdował się już na prawym pasie ruchu. Jak świadek zaznaczył, ślad blokowania koła pojazdu A. rozpoczął się na prawym pasie ruchu. Ślad ten oznaczył na szkicu nr 5(k 4 akt IXW 928/17). J. L. wskazał, iż pojazdy do czasu przyjazdu patrolu ruchu drogowego nie były przestawiane. Zeznał, że rozmawiał z uczestnikami zdarzenia.

Zeznania w/w świadków są rzeczowe, logiczne i spójne , korespondują ze sobą, a także z dokumentacją sporządzoną przez nich na miejscu zdarzenia , w tym z notatkami urzędowymi, zdjęciami i szkicem miejsca zdarzenia, na którym zaznaczono ślady ujawnione na drodze. Na podstawie szkicu stwierdzić można iż ślady blokowania kół pojazdu A. rozpoczynały się jeszcze na prawym pasie ruchu, zatem pojazd ten musiał już zakończyć manewr wyprzedzania i zjechać na pas prawy. W chwili zderzenia zaś A. znajdowało się na lewym pasie ruchu, co wynikało z podjętych przez pokrzywdzonego manewrów obronnych – hamowania i gwałtownego zjazdu w lewą stronę.

W toku postępowania w sprawie IXW 928/17 Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego E. R.. Biegły po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz przeprowadzonych oględzinach miejsca zdarzenia wskazał, iż bezpośrednią przyczyną zdarzenia było włączenie się do ruchu bez zachowania szczególnej ostrożności i wjazd z drogi gruntowej na drogę nr (...) z pierwszeństwem przejazdu bez uwzględnienia sytuacji na drodze przez kierującego pojazdem T.. Biegły potwierdził iż kierujący pojazdem A. jechał z prędkością większą od dopuszczalnej na tym odcinku drogi, a także wykonywał manewr wyprzedzania w miejscu niedozwolonym, jednak manewry wykonywane przez kierującego A. nie były bezpośrednią przyczyną zdarzenia. W ocenie biegłego ujawnione na miejscu zdarzenia ślady wskazują, iż manewr obronny w postaci nagłego hamowania i zjazdu na lewy pas ruchu kierujący pojazdem A. zaczął wykonywać będąc już na prawym pasie ruchu, zatem zakończył on już wykonywanie manewru wyprzedzania V. (...) lub był w końcowej fazie wjazdu na prawy pas ruchu po wyprzedzaniu V.. Biegły , jak wynika z pisemnej opinii , dokonał oględzin miejsca zdarzenia i zapoznał się z jego oznakowaniem i ukształtowaniem terenu. Biegły wskazał, że obwiniony włączając się do ruchu miał możliwość zobaczenia pojazdu A.. Widoczność z miejsca z jakiego wyjeżdżał, na lewą stronę drogi, wynosiła 72 metry. Miał zatem możliwość, przy odpowiedniej obserwacji lewej strony drogi, zauważenia nadjeżdżającego pojazdu i zaniechania wykonywania manewru włączania się do ruchu. Biegły wyliczył , iż pojazd A. podczas wykonywanego manewru wyprzedzania samochodu V. , musiał przejechać odcinek drogi o długości około 63 m. Manewr ten kierujący A. wykonał w miejscu niedozwolonym, jednak nie to było bezpośrednią przyczyną zderzenia z samochodem T. , albowiem manewr ten zakończony został zanim obwiniony rozpoczął wykonywanie manewru włączania się do ruchu. Biegły wykluczył sytuację, że w czasie włączania się do ruchu przez obwinionego, pojazd A. podczas wykonywania manewru wyprzedzania , był zasłonięty przez samochód V. . Kierujący pojazdem A. rozpoczął manewry obronne już w odległości 33 metrów od pojazdu obwinionego. Zidentyfikowane uszkodzenia pojazdów mają charakter otarciowy z widocznym znacznym rozmiarem wgniecień. Uszkodzenia te korespondują ze sobą co do rozmiaru i usytuowania. Mogły powstać podczas bezpośredniego kontaktu pojazdów w chwili gdy ich osie wzdłużne w pierwszej fazie kontaktu odchylone były

od siebie znacznie. Oś wzdłużna samochodu A. (...) odchyłona była w lewo od osi drogi, a samochodu T. też w lewo od początku toru jazdy- wjazdu na drogę nr (...) z zamiarem skrętu w lewo. Prędkość A. była większa niż T.. Tylko przy takim położeniu pojazdów w fazie kontaktu między pojazdami mogło dojść do otarcia, wgniecenia i uszkodzenia elementu przodu i boku prawego samochodu A. (...) z elementami boku lewego samochodu T.. Czas wjazdu na jezdnię i dojazdu do miejsca zderzenia przez samochód marki T. wynosił 1,25s. Był to czas na wykonanie manewru obronnego przez kierującego pojazdem A. , który wykonał go w odległości 33m od miejsca zderzenia.

Sąd podzielił opinię biegłego, jest ona jasna i spójna. Biegły odpowiedział na postawione mu przez Sąd pytania , a swoje stanowisko wyczerpująco uzasadnił. Opinię pisemną biegły podtrzymał przed Sądem na rozprawie w toku niniejszego postępowania , co uczynił po zapoznaniu się z wyjaśnieniami obwinionego, zeznaniami świadków.

Dokonując oceny zeznań osób poruszających się samochodem marki V., Sąd miał na uwadze dynamiczny przebieg przedmiotowego zdarzenia, fakt, iż samochód V. znajdował się w pewnej odległości od miejsca kolizji , a osoby nim jadące nie były jej uczestnikami. W ich relacja widoczne są różnice wynikające zdaniem Sądu z dynamicznego przebiegu zdarzenia, a także z różnych miejsc jakie osoby te zajmowały w samochodzie V., obserwowaniu drogi z pozycji pasażerów bądź kierowcy .

B. S., będący kierowcą V. (...) zeznał, iż widział z daleka jak obwiniony próbował włączyć się do ruchu. Jak podkreślił zdjął nawet nogę z gazu aby umożliwić ten manewr kierującemu. Jak zaznaczył sytuacja na drodze przed jego pojazdem nie była dla niego zagrożeniem. W tym samym czasie podczas podjeżdżania pod górę jego pojazd był wyprzedzany przez samochód A.. Świadek ostatecznie nie był w stanie wskazać gdzie dokładnie znajdował się samochód A. w chwili gdy zauważył, że obwiniony wjechał na drogę (...). Początkowo na rozprawie podał, iż jechał on równoległe z niego pojazdem lub był za nim wykonując manewr wyprzedzania, gdy T. wyjechała z drogi gruntowej. Jednocześnie zeznał, iż nie ocenił tej sytuacji jako zagrażającej jego bezpieczeństwu. Wskazał, iż do zderzenia doszło na pasie prawym w rejonie środka jezdni, a T. raczej przekroczyła oś jezdni. Następnie zeznał, iż nie pamięta gdzie było A. , gdy zauważył samochód T.. Wskazał iż obwiniony włączając się do ruchu nie miał włączonego kierunkowskazu, a manewr ten wykonywał powoli. Potwierdził że S. D. wykonał manewr obronny i odbił w lewą stronę. W jego ocenie do zdarzenia doszło z powodu nieprawidłowo wykonywanego manewru wyprzedzania przez kierującego A..

K. K. (1) który zajmował miejsce pasażera z tyłu pojazdu marki V. zeznał, iż S. D. zakończył już manewr wyprzedzania V. , gdy T. wyjechała z drogi podporządkowanej. Zaznaczył że kierujący A. w jego ocenie wprawdzie nie wrócił jeszcze całkowicie na prawy pas ruchu, ale manewr wyprzedzania już zakończył i znajdował się przed ich samochodem. Oceniał, iż V. znajdował się za samochodem A. w odległości ponad 200m , gdy T. wjechała na drogę nr (...). Podkreślił, że kierujący A. jechał szybciej niż ich pojazd. Potwierdził iż obwiniony wykonywał manewr skrętu bez włączonego kierunkowskazu. Przyczyną zdarzenia upatrywał w zachowaniu obu kierowców nadmiernej prędkości A. i włączaniu się do ruchu T. .

D. L. (1) zajmował miejsce pasażera z przodu pojazdu V. (...). Świadek zeznał, że pojazd A. jechał szybciej i manewr wyprzedzania ich samochodu wykonał energicznie i szybko. Było to w miejscu niebezpiecznym. Do zdarzenia doszło gdy A. znajdowało się przed ich samochodem wracało na prawy pas ruchu. V. jechał z tyłu, za A. , w odległości około 50-100 metrów. Świadek zaznaczył, że gdy obserwował pojazd A. nie widział pojazdu obwinionego, a zauważył go gdy A. znajdowało się już przed ich pojazdem i wjeżdżało na prawy pas ruchu. Biały samochód wyjeżdżał z prawej strony, z drogi prowadzącej do ogródków działkowych. Do zderzenia w jego ocenie doszło na środku jezdni, być może przednie koła T. przekroczyły oś jezdni. Oceniał, iż widoczność była dobra. A. po zakończeniu wyprzedzania ich pojazdu wracało na pas prawy.

Z zeznań K. K. i D. L. jednoznacznie wynika, iż w chwili wjazdu obwinionego na jezdnię drogi nr (...) , pojazd A. znajdował się już przed ich samochodem, był w końcowej fazie manewru wyprzedzania. Omawiani świadkowie wskazali, iż obwiniony wykonywał skręt bez włączonego kierunkowskazu. Rozbieżności pojawiające się w zeznaniach w/w świadków dotyczą pozycji jaką zajmował na jezdni samochód A. . Oceniając je Sąd miał na uwadze ujawnione na miejscu zdarzenia ślady , w tym ślady pozostawione przez pojazd A. , a także opinię biegłego, zeznania

pokrzywdzonego. Dowody te korespondują z relacją K. K. i D. L., iż kierowca A. zakończył już manewr wyprzedzania i znajdował się przed V. w chwili gdy obwiniony wjechał na drogę z pierwszeństwem przejazdu. Sąd w tym zakresie przyjął za wiarygodne twierdzenia K. K. i D. L. jako znajdujące potwierdzenie w pozostałych dowodach. Relacja B. S. wskazująca na inną pozycję pojazdu pokrzywdzonego nie znajduje potwierdzenia w omówionych dowodach. Okoliczność ta jest istotna dla oceny zachowania obwinionego i możliwości dostrzeżenia przez niego pojazdu pokrzywdzonego przed podjęciem manewru włączania się do ruchu. Z relacji w/w świadków, opinii biegłego oraz omówionych wyżej dowodów wynika, iż obwiniony miał możliwość dostrzeżenia pojazdu A.. Samochód ten nie był zasłonięty przez inny pojazd, znajdował się przed samochodem V., wracał na prawy pas ruchu. Widoczność na odcinku 72 m pozwalała na zauważenie tego pojazdu. Podkreślenia wymaga, iż wszyscy trzej świadkowie jadący pojazdem V. zeznali, iż widzieli samochód T. wyjeżdżający z drogi gruntowej. Przemawia to za uznaniem, iż obwiniony także miał możliwość dostrzeżenia pojazdów nadjeżdżających od strony D.. W zderzeniu brały udział jedynie dwa pojazdy A. i T.. Kierujący V. (...) znajdował się w takiej odległości od miejsca zderzenia, że bezpiecznie dojechał do skrzyżowania i zatrzymał pojazd. Jak wskazał zarówno kierujący V. jak i jadący z nim pasażerowie sytuacja na drodze nie była dla nich bezpośrednim zagrożeniem, co potwierdza, iż znajdowali się za samochodem A. .

Wobec powyższego G. J. (1) został uznany za winnego tego, że w dniu 19 lipca 2016 r. ok. godz. 20:40 na drodze (...) 64 km, 7 hm podczas włączania się do ruchu pojazdem T. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego doprowadził do zderzenia z kierującym pojazdem A. o nr rej. (...) czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 17 ust 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przypisanie odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw jest związane z ustaleniem, że kierujący spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez niezachowanie szczególnej ostrożności. Sąd Najwyższy w wyroku z 29.04.2003 r. przyjął, że: „dla odpowiedzialności z art. 86 kw konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował należytej ostrożności, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji” (III KK 61/03, LEX nr 77467).

Zebrany materiał dowodowy pozwala ustalić, że obwiniony swoim zachowaniem naruszył podstawowe zasady ruchu drogowego i stworzył poważne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym .

Włączanie się do ruchu następuje m.in przy rozpoczynaniu jazdy po postoju, zatrzymaniu się niewynikającym z warunków ruchu, a także wjeżdżaniu na drogę z nieruchomości, z obiektu przydrożnego, z dojazdu do takiego obiektu, z drogi niebędącej drogą publiczną, z pola, z drogi gruntowej na drogę twardą, na jezdnię z pobocza, chodnika . Jest to jeden z najtrudniejszych manewrów przy którym ustawodawca zobowiązał kierującego do zachowania szczególnej ostrożności. Zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy prawo o ruchu drogowym kierujący, który chce wykonać manewr włączania się do ruchu powinien zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu. Wykonywany manewr winno poprzedzić zatem obserwowanie sytuacji na jezdni i zachowania innych uczestników ruchu, powinien on być także zczasu zasygnalizowany kierunkowskazem . Kierujący włączający się do ruchu może rozpocząć manewr gdy jego wykonanie nie utrudni ruchu innym jego uczestnikom i nie spowoduje podjęcia przez innych kierujących manewrów obronnych. Kierujący włączając się do ruchu musi dołożyć większej staranności niż inni uczestnicy ruchu. Przy wykonywaniu tego manewru powinien wykorzystać wszystkie możliwe sposoby, aby wykonać go bezpiecznie; wykonywany przez niego manewr nie może być bowiem zaskoczeniem dla innych uczestników ruchu i nie może stwarzać dla nich zagrożenia. Powinien również poza przestrzeganiem przepisów ruchu drogowego kierować się zdrowym rozsądkiem, przezornością i respektowaniem bezpieczeństwa innych.

Obwiniony wykonywał manewr włączenia się do ruchu. Wjeżdżał na drogę nr (...) z drogi gruntowej prowadzącej z ogródków działkowych. Winien był zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdom znajdującym się na drodze nr (...). Wykonując opisany manewr obwiniony nie upewnił się czy może bezpiecznie wjechać na drogę krajową nr (...), czy nie zagrazi to bezpieczeństwu innych uczestników ruchu. Bezsporne jest, iż w chwili włączania się obwinionego do ruchu na drodze nr (...) znajdował się pojazd pokrzywdzonego S. D., a także w V. (...), które zbliżały się do drogi z której wyjeżdżał obwiniony. Obwiniony wjechał na jezdnię gdy pojazd pokrzywdzonego S. D. powinien być dla niego obiektywnie widoczny. Wjechanie na drogę nr (...) przez obwinionego zostało zauważone przez osoby

poruszające się samochodem A. oraz V.. Obwiniony miał możliwość obserwacji lewej strony jezdni z odległości 72 metrów. Manewr obwinionego spowodował, iż S. D. wykonał manewr obronny – gwałtownie zmienił kierunek jazdy na przebiegający w lewo i hamował, co potwierdzają ślady blokowania kół jego pojazdu ujawnione na miejscu zdarzenia. Ślady te zaczynają się na prawym pasie ruchu. Umieszczenie ich pozwala stwierdzić, że kierujący pojazdem A. w chwili podjęcia manewrów obronnych musiał znajdować się na prawym pasie ruchu przed samochodem V. . Zaznaczyć należy, że manewry obronne kierujący zaczyna podejmować w chwili pojawienia się zagrożenia. Odbicie w lewo jest naturalną reakcją każdego kierowcy w sytuacji, gdy nagle po prawej stronie pojawia się przeszkoda.

W ocenie Sądu obwiniony nie dopełnił ciężących na nim obowiązków związanych z wykonaniem manewru włączania się do ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa innemu kierującemu przez co spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd przy wymiarze kary wziął pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się naruszeniem jednej z podstawowych zasad ruchu drogowego i stworzeniem poważnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. . Nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu niejednokrotnie bywa przyczyną groźnych i tragicznych w skutkach wypadków drogowych.

Sąd uznał, że wymierzona obwinionemu kara grzywny jest współmierna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Kara w pełni realizuje cele w zakresie prewencji generalnej i indywidualnej.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 i § 3 kpw i art. 3ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych, opłatą w kwocie 50 złotych.